

Het móest er eens van komen

Eerst lijken dromen onmogelijk,
dan onwaarschijnlijk en
uiteindelijk onvermijdelijk.

Het móest er eens van komen

Adriana Vlasblom

Geen maar
geen mits

het is
het is waar
het is klaar
mijn boek ziet het levenslicht

het is.

ISBN: 9789403678191
Copyright: Adriana Vlasblom
Omslag: mijnbestseller.nl
E:mail: anvasblom@gmail.com
1e druk: november 2022

Hoe het begon

Leren lezen en schrijven was voor mij op de toen nog lagere school een magisch gebeuren vol geheimen; gretig nam ik alles in mij op. Tussen twee lijntjes een letter leren vormen: een waar kunststuk. Later werden die letters woorden en zinnen. Het werd zelfs een boek! De toverkracht werd groter en groter.

Al vroeg wilde ik schrijfster worden en het liefst ook nog zangeres. Schrijven echter voelt als een opdracht; dit is wat ik doen moet. Dus is er nu een boek, zo simpel is het.

Mijn moeder voedde mijn liefde voor zingen, lezen en schrijven. We schreven samen gedichtjes; ik won er zelfs een prijs mee. In onze woonkeuken waar in de winter het zwarte kolenfornuis een behaaglijke warmte verspreidde, las mijn moeder graag voor. Ik herinner me de zachtjes zingende fluitketel op het vuur en het waxinelichtje onder de theepot. Haar verhalen zongen rond als het water op het vuur. Hier werden gouden herinneringen geboren.

Helaas zorgde iemand met nare, snerende en misprijzende opmerkingen ervoor dat mijn schrijfader - waar de verhalen altijd moeiteloos uit stroomden - tijdens mijn veertiende jaar compleet opdroogde. Het resultaat was dat ik jaren en jarenlang niet meer kon schrijven, mijn schrijfader was stilgelegd, opgedroogd. Dat was hard, naar, verdrietig en pijnlijk. Het plezier was verdwenen, de magie en inspiratie waren weg.

Rond mijn vijftigste trok ik de stoute schoenen aan en solliciteerde ik bij het Valkenswaards Weekblad. In het begin interviewde ik letterlijk met het angstzweet op mijn rug. Bang om totaal afgekraakt te worden. Wat wonderwel niet gebeurde.

Ik interviewde ruim achtenhalf jaar lang inwoners uit Groot Valkenswaard. Later schreef ik nog acht jaar voor De Uitstraling, waarin ik tevens een column verzorgde onder de naam 'Ariaantje'.

Mijn schrijfader bloeide meer en meer op. Uiteindelijk leidde het tot het ontstaan van dit boekje. Het heeft me meer dan een half leven gekost, maar mijn boek is er. Het schrijven werd weer een feestje en het resultaat daarvan ligt nu voor u. Nee, geen literatuur of Opperlandse taal-&-letterkunde, maar gewone lectuur; een boekje met verhalen, gedichten, hersenspingsels en gedachtecronkels.

Succesjurk

Op vakantie in Andalusië vind ik mijn jurk of vindt de jurk mij? Het is niet zomaar een jurk. Nee, het is meteen een succes. En ik word er nog regelmatig op aangesproken: "Mevrouw, wat hebt u een mooie jurk aan!"

In hartje Eindhoven gebeurt het voor de eerste keer. Een jonge vrouw benadert me met de vraag of ik donateur wil worden van een liefdadigheidsorganisatie.

"Sorry", wimpel ik haar af. "Ik geef al aan zoveel goede doelen." "Geeft niet hoor mevrouw", antwoordt ze vriendelijk en komt me nog even achterna gelopen. "Maar wat heeft u een mooie jurk aan", fluistert ze me toe. Verrast bedank ik haar.

Een andere keer overkomt het me als ik bij een kassa in De Bijenkorf iets wil afrekenen. Voor me staat een oudere dame. Plotseling draait ze zich om. "Mevrouw, wat heeft u een mooie jurk aan." Verrast bedank ik haar met een big, big smile.

De jurk is enkellang en geelbruine motieven in kunstzinnige vormen zijn op de donkerblauwe ondergrond afgedrukt. In La Cala de Mijas, een dorpje in Andalusië, ontdekt een medereiziger deze jurk. Daar heeft ze een leuke tweedehands winkel ontdekt.

"Ga je mee", zegt ze uitnodigend, "ze hebben er zoveel leuke kleren." "Ik heb niets nodig hoor", zeg ik. "Kleding genoeg." Maar voor de gezelligheid ga ik mee.

Mijn reisgenote is ijverig op zoek in de rekken als ze er plotseling iets uittrekt. "Dit is echt iets voor jou." Ze houdt een jurk omhoog die inderdaad mooi is. Maar weer zeg ik: "ik heb geen jurken nodig, die heb ik echt genoeg."

"Ach, pas 'm even aan." Om haar een plezier te doen trek ik de jurk aan en hij staat me goed. Maar ja, ik vind nog steeds dat ik geen jurk nodig heb.

"Die jurk staat je perfect. Ik zou 'm kopen als ik jou was." "Hangt van de prijs af", zeg ik zuinigjes. "Vier euro", zegt de eigenaresse van de winkel.

Vier euro. Vier euro? Mijn ogen worden groot en mijn oren staan op scherp. Dat is geen geld. "Nou vooruit, dan wil ik 'm wel hebben", zeg ik genadig.

's Avonds aan het diner show ik mijn nieuwe jurk. Ik ben verbijsterd door de hoeveelheid aan complimenten. "Wat een mooie jurk en hij staat je zo goed." Ik lach mijn mooiste lach: "Vier euro slechts." Niemand kan het geloven. Ik eigenlijk ook niet. En elke keer als ik een compliment over deze jurk krijg zeg ik dan ook triomfantelijk: "Voor vier euro gekocht. Echt, vier euro maar."

Er huist in mij toch wel een echt zuinige Hollandse aard denk ik. Ik word zomaar absurd gelukkig, omdat ik iets bijna voor niets kan kopen. Erg toch. Vier euro maar. Niet te geloven toch? Vier euro. Echt waar. Voor vier euro gekocht. Vier euro! De jurk wordt langzaamaan wat valer van kleur, toch blijft ie mooi. We passen zo ook prima bij elkaar. Beide worden we ouder en ook mijn kleur is wat verschoten. Maar dat is niet erg en het blijft niet te geloven. Echt niet. Vier euro. Het is niet waar. Ja echt waar, vier euro. Vier euro!

Altijd haast

Al beschik ik over zeeën van tijd, ik heb haast. Haast, haast, altijd haast. Haast om het leven te leven. Haast om het programma wat dagelijks in mijn hoofd zit af te werken. Haast, altijd haast. Ik sta voortdurend in de startblokken. En daar word ik ongedurig van, moe én chagrijnig. Van wie moet ik dat? Wie drijft mij zo op; ikzelf natuurlijk. Ik ben niet voor niets opgevoed met woorden die nog regelmatig in mijn oren echoën: ‘opschieten, opschieten’.

Het is niet gezond voor een mens, al dat gehaast en zeker niet als je al eens een hartinfarct hebt gehad. Dus moet ik mijn leefstijl veranderen zo wordt mij aangeraden. “Mindfulness”, oppert iemand. Oké, mindfulness dan. Na yoga, meditatie, tai chi en andere wondermiddelen ga ik mindfulness proberen. Alleen je aandacht richten op datgene waarmee je nú bezig bent. En niet tegelijkertijd je aandacht verspillen aan die drieduizend dingen die je ook nog moet doen vandaag. Het maakt me meteen bewust van hoe ik achter mijn laptop zit. Ik jaag al als ik schrijf en voel mijn hart steeds sneller kloppen. Niet goed dus. En als ik gejaagd ben, dan ben ik snel geïrriteerd, kort angebonden en bozig. Maar als ik rustig en ontspannen ben, dan ben ik echt een schatje. Vriendelijk, goedlachs, een engeltje! Ik stort me op de eerste mindfulness oefening: Pak een rozijn en houd je vijf minuten bezig met de rozijn. Het werkt al meteen op mijn lachspieren: voel de rozijn tussen je vingers, ruik eraan, hou ‘m naast je oor of ie misschien geluid maakt (ja echt, staat in de oefening) en proef de

rozijn uitgebreid op je tong. Hoe voelt het, wat proef je, welke smaken komen er vrij en kauw er heel langzaam op. En warempel, er gebeurt iets. Ik had namelijk nog nooit een rozijn van dichtbij bewonderd. Nu zie ik een gerimpeld, donkerbruin exemplaar in mijn handpalm liggen. Een oude druif dus. Als ik ga proeven komen er wonderbaarlijke smaken naar boven. Heel apart wat er tijdens het kauwen gebeurt. Nog nooit zo lang op één rozijn gekauwd en ervaren dat een rozijn heel veel korrels bevat die ik langzaam kan vermalen. Ja, het doet wel iets, zodoende oefen ik braaf door. Dus mocht u binnenkort iemand met vleugeltjes ontwaren, dan ben ik het. Een engeltje, met een mind full of wellness!

Collectezak

Vader en moeder
staken om beurten
hun hand in de collectezak.

Toen mocht ik.
Stralend liet ik mijn moeder
mijn knuistje vol glinsterende munten zien.
"Hoeveel hebt u?" vroeg ik hebberig.

Haar ontsteltenis was groot,
bij mij de teleurstelling.
Dat was niet de bedoeling,
ik moest alles teruggeven.
Het was geen grabbelton.

De bedoeling was
dat ik geld ín dat zakje zou stoppen
Dat vond ik nou zonde.